

ACSAI ROLAND

Földdé lesz

*Dél van, mire magadba lelket öntesz,
És kitalálsz, hogyan tovább,
Merre indulj: szapulva épp a földet,*

*S az ég légyapírját fölötted,
E hasztalan ragaszkodást,
Amit oly megejtően tükröznek a pocsolyák.*

*De, hogy mennyire vagy lelkes,
Attól, hogy itt kell lenned,
Arról inkább egy szót sem ejtesz.*

*Igyekszel nem ártani a légynek
Sem: bevásárolsz, vagy trolira vársz,
Felnézel az égre és lenézed*

*A földet, az erdőtől nem látva a fát,
Melynek ágai önként lebegtetik
A levegő légből kapott érveit,*

*Kitartóan törleszkedve az éghez,
Mely hamarosan földdé lesz.*

Nincs az a farsang

*Ha tehetnéd, lehazudnád az eget,
Mert így önmagát hazudtolja meg,
Saját fényessége előtt hunyva szemet –*

*Gondolod, amíg járod a környéket,
S még korántsem a véged,
Bár ezt igyekszik elhitélni veled*

*Némely kényszerképzet.
Pedig benned még csak lappang,
Ami végül a földdel egyenlővé tesz,*

*S hogy álarcát letéphesd,
Nincs az a farsang.*

